

ԵՐՈՒՄԱՂԷՄ

Վահրամ Մառեան

ռոմալ ինչպէ՛ս քեզ՝ նոյնիսկ երբ տարիներ վերջ հիմա՝
Ա՛լ կ'աղօտի օրէ օր դէմքիդ պատկերը յստակ,
Կը տրտմի կանչն ալետր զանգակներուդ հեռակայ,
Եւ անբոյր՝ ծուխն է խունկին բուրեւաներուդ հեւքին տակ:

Մոռնալ խորհուրդը ինչպէ՛ս տաճարներուդ սրբազան,
Որոնց լոյսին մէջ զուարթ իմ մանկութիւնն առաւ թեւ,
Եւ ճամբաներդ որոնք դարերու հետքն ունին արդ,
Գողթոյայէն երկարող՝ յարութեան յոյսը մինչեւ:

Երուսաղէմ, հոգոյս մէջ տակաւին շունչն է ծփում՝
Քու քարերուն ու հողին եւ ջուրերուն՝ որոնց վրայ,
Գերագոյն Սէրն աշխարհի դըրաւ դրոշմն իր անհուն:

Երուսաղէ՛մ, մարդկային խիղճին վկան մեծագոյն,
Ժամանակին դէմ բացուող խորունկ վերքի մը նման,
Ուրկէ արիւնն Յիսուսի կը կաթկըքի դեռ՝ անձայն:

Այս տունը ապրած եմ
Մաւեանները
Հայոց Վանքի Գաբրիէլ
Պատրիարք թաղին մէջ,
Երուսաղէմ,